

[Jørgen Jørgensen.]

Jeg har foreslået, som skulle kunne sikre, at Danmark under en kommende krig ikke blev besat. Jeg kunne med lige så god ret vende spørgsmålet og sige til det ærede medlem: Mener han virkelig, at Danmark ved at tilslutte sig Atlanterhavspagten har sikkerhed for under en verdenskrig ikke at blive besat? Jeg tror ikke, det ærede medlem skal afgive alt for sikre garantier i så henseende. Jeg mener ikke, at Danmark ved at holde på en neutral linie — neutral linie forstået som medlem af De Forenede Nationer med den garanti, at De Forenede Nationer står bag vor neutralitet — vil kunne sikre sig mod en besættelse, hvis en krig skulle komme, men det kan det ærede medlem virkelig heller ikke hævde, at en tilslutning til Atlantpagten vil kunne. Det er dér, vore opfattelser står imod hinanden. Jeg mener, at risikoen for Danmark er mindre, når vi er udenfor, end hvis vi er med i pagten, og at den sikkerhed, Atlantpagten giver Danmark, ikke er så stor, at vi skal løbe den risiko, der følger med at være deltager i pagten. Dette kan man bedømme forskelligt. At der er risiko ved begge standpunkter, er klart, og spørgsmålet er ikke så enkelt, som nogle synes at ville gøre det til: at man ved at tage stilling til den ene side har fuldkommen sikkerhed, og ved at tage det standpunkt, som f. eks. jeg er talsmand for, slet ingen sikkerhed har. Det beror på et skøn, hvor man mener, at risikoen og sikkerheden er størst. Jeg mener, at risikoen er mindst ved den stilling, jeg anbefaler, og at derfor sikkerheden også derigennem er størst.

Når det ærede medlem nu siger, at neutralitet kan ikke regnes at blive respekteret, hvis ikke der bagved står stærke væbnede styrker, vil jeg dog gøre opmærksom på, at bag den neutralitet, jeg er talsmand for, står De Forenede Nationer, som det ærede medlem selv har været en ivrig talsmand for at støtte.

Nu er det vel næppe helt formålstjenligt af det ærede medlem, af den højtærede udenrigsminister og af andre at reducere De Forenede Nationer til slet ingenting. Hvis resultatet af opdelingen af verden i to store magtgrupper fører til en øget spænding, så tror jeg ikke på, at krig kan undgås. Det, vi stræber imod i fællesskab, er afspænding, det er at finde et grundlag for en afspænding i verden, en afspænding mellem de to store magtgrupper, og jeg ser ingen andre muligheder, end at dette må foregå gennem De Forenede Nationer. Hvis De Forenede Nationer ikke længere er i stand

til at virke, så anser jeg det for såre ulykkeligt for hele udviklingen, og derfor tilråder jeg, at man ikke ved de handlinger, man foretager, undergraver det eneste instrument, som i dag findes, der kan bidrage til at skabe afspænding i verden, fordi denne afspænding er den eneste mulighed for at undgå krig.

Det ærede medlem spurgte, hvordan mit partis stilling ville være, hvis pagten bliver vedtaget. Det er i og for sig overflødigt at spørge om. Vi respekterer naturligvis i et demokratisk land den afgørelse, som et flertal træffer, og den dag, da pagten har et flertal bag sig, er det Danmarks udenrigspolitik. Så er det vor opgave — og det vil vi sætte vore kræfter ind på —, når pagtens bestemmelser skal gennemføres, at man da gennemfører dem på en sådan måde, at det gør mindst skade for vort lands hele udvikling og påfører vort land mindst mulig risiko.

Så har jeg til slut et par bemærkninger med hensyn til det, der er sagt om, at der er tvivl i sindene.

Jeg tror, der er tvivl i mange menneskers sind, og det er ikke uden grund, at der er det. Det er rigtigt, at der har været talt og skrevet meget om Atlantpagten, men den orientering, den danske befolkning har fået om Atlantpagten, har været meget, meget ensidig. Vi, der har haft en anden mening, har holdt os stiltørdigt tilbage, fordi jeg i hvert fald for mit vedkommende ikke har anset det for rigtigt, så længe man ikke helt var klar over, hvad Atlantpagten indeholdt, at søge at påvirke befolkningen med det synspunkt, som jeg nu havde. Befolkningen er i meget væsentlig grad ensidigt orienteret.

Jeg har på ethvert tidspunkt af forhandlingerne tilrådet, at Danmark skulle indtage et standpunkt, som ikke forpligtede os, men således at vi den dag, rigsdagen skulle drøfte sagen, var nøje orienteret uden på forhånd at have taget et standpunkt. Jeg har ikke kunnet få ørenlyd for dette synspunkt, hvad jeg meget beklager. Hvis Danmark havde indtaget det standpunkt, at vi havde holdt os udenfor forhandlingerne om pagten, og ved den orientering, vi havde foretaget, ikke havde bundet os så stærkt, som vi rent faktisk bandt os ved, at udenrigsministeren foretog denne orientering, havde rigsdagen stået mere frit nu. Og da man ikke har gjort det, finder jeg det ganske nødvendigt og helt påkrævet, at den danske befolkning, før endelig stilling bliver taget, får adgang til at sige sin mening. Jeg råder derfor til at give tid, give befolkningen tid til at klare sig problemerne,